

ELŐFIZETÉSI FELTÉTELEK.

Egy évre . . . 10 K. — f.
 Hat óra . . . 5 K. — f.
 Harom óra . . . 2 K. 50 f.
 Egyes számok ára 20 fillér

BARSS

KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

HIRDETÉSEK

□ centiméterenként - 4 fillér
 Nyititéri közlemények garmond
 soronként 30 fillér.

Gyakori hirdetők és a velünk
 összeköttetésben levő hird. irodák
 arrendményben részesülnek.

A kéziratok a szerkesztőséghez küldendők.

Kéziratok vissza nem adódnak.

FŐSZERKESZTŐ: DR. KERSEK JÁNOS.

Megjelen vasárnap reggel.

FELLELŐS SZERKESZTŐ: DR. NOVOTNY ERNŐ.

FŐMUNKATÁRS: JAROSS FERENC.

A hirdatásokat, előfizetéseket s a reklamációkat a
 kiadóhivatalba kérjük utasítani.

A LAP KIADÓJA: NYITRAI ÉS TÁRSA r. t.

Jövedelmet a városoknak.

Magyarország városainak legtöbbje csak polgárainak súlyos megadóztatása árán tudja magát fenntartani s a saját beligazgatását, valamint az állam által reá ruházott adminisztrációs teendőket ellátni. Csak kevés város dicsekedhetik akkora vagyonnal, mint nálunk Kőrmöczbánya, hogy annak jövedelméből teljesen fedezni tudja mindennemű kiadásait, mert a legtöbb város szegény és csupán a pótdákon élőködik. Azonban ez azt eredményezte, hogy a szükséglet folytonos emelkedése következtében a városi háztartás sok helyen kátyuba jutott s állami segítség nélkül nem tud többé talpra állani.

A városoknak ez az általános elszegényedése gondolkodóba ejtette a mindenkor kormányokat, most pedig a közigazgatási reform-keresztülvitele alkalmával többé ki sem térhetnek e kérdés megoldása elől. Ugy tudjuk, hogy a kormány az új városi törvényben óhajtja a városok anyagi helyzetének fejlődését az által biztosítani, hogy új jövedelmi forrásokat akar számukra megnyitni.

Ugy tudjuk, hogy az új városi törvény benyújtása küszöbön áll. Ennek a törvénynek világos célja az, hogy a város közönsége terhének viseléséhez, közjóléti, kulturális intézményeinek szervezéséhez a közadókön kívül egyéb források is nyitassanak, amely jövedelmek esetleg fejleszthetők és fokozhatók.

Hírlik, hogy *regale-jogok* jövedelemmel járó gyakorlását is felőleli a javaslat s ily kombinációk következtében némelyek nemcsak az állami, hanem a városi gyógytárak felállítására is gondolnak. Ennek kell tulajdonítani, hogy a gyógytárak ma a spekulációk tárgyát kepezik és pénzintézetek, tőkepenzesek igyekeznek megszerezni talán azért, hogy haszonnal és előzékenységből városaikat szolgálhassák ők. A Belügyi Közlöny egyik utolsó száma hét ily gyógytár átruházásáról számol el, melyeket kivétel nélkül pénzintézetek szereztek meg. Nagyváradon két gyógytár ment tulajdonába a Bács-topolyai takarékpénztárnak, Nyiregyházán a szabolcsi hitelbank vette meg a Magyar Korona gyógyszerárt, Szabadkán ugyanily című gyógyszer-tár a mezőturi gazd. takarékpénztár tulajdonába ment át; Esztergomban a Fekete Sas ment át a várpalotai takarékpénztár tulajdonába, Iglón az Arany Oroszlán az érsekújvári taka-

rékpenztár vásárolta meg, míg Trsztenán a Szent Háromság című gyógytár került a turóczzsentsmártoni hitelbank tulajdonába.

Mindenesetre ezek a gyógyszer-tár-vásárlások valamelyes jövedőbeli akcióval állanak összefüggésben, hogy az egyes városoknak mennyiben és mily hasznára lesznek, azt most még gondolatban sem lehet megállapítani, de el sem képzelhető, hogy mindezen vásárlások csak úgy minden célnél nélkül eszközöltettek volna, az azonban, feltétlenül következtethető, hogy a pénzintézetek tőkéjük hasznosítása végett kerítették hatalmukba ezen — minden bizonnyal reál-jogu gyógytárakat.

Mi nem tartjuk helyesnek a pénzintézetek eljárását egyik irányban sem, mert eljárásuk — nézetünk szerint — részint a közegészségügy rovására, részint szociális érdekekkel való összeütközésre vezethet. A pénzintézetek nyíltan bevallott célja a nyereszkedés; nagy kérdés, hogy erre a gyógyszer-tárak alkalmasak-e, mert hiszen a gyógyszer-árát a belügyminiszter szabja meg. Sokkal célszerűbb volna, ha a gyógytárak, mint minden más regale-jog gyakorlása, ha egyáltalában a mai tulajdonjog törvényhozás útján változást szenvedne, kizárólag a városok tulajdonába, kezelésébe mehetne át. Ezáltal egy-egy forrás nyitatték meg úgy a közterhek viselésének enyhítésére, mint egy-egy szociális, közjótékonyági és kulturális intézmény létesítésére. A város, mint erkölcsi testület volna a legjobb gazdája a gyógyszer-táraknak.

Külföldön e célból vannak szervezve a községi és városi takarékpénztárak, pénzintézetek is. Nálunk alig van néhány, ilyen pénzintézet, de ahol van, az nagy sikerekről számolhat be. Ilyen például a nagykőrösi takarékpénztár, mely évtizedek óta nagy jövedelemmel járul a városi közpénztár gyarapításához s néhány kisebb új intézet. Ezek felállításában is egy-egy bő forrás lenne nyitható a közjólét emeléséhez a városok számára. Ezt kellene a városoknak megcsinálni, ha lehet állami segítséggel, ha nem, akkor anélkül is, mert ez a városok vitális érdeke.

Ehhez azonban az új törvényalkotás egyedül valószínűleg nem fogja a városokat elvezetni; hanem sokkal inkább célt érne, egy a városát igazán szerető város közönségének egyetértő erős akarata, mely akár egy új pénzintézet megszervezése, akár egy

meglevő erős pénzintézetnek átvétele által oly alapot teremthetne városának, amely örök időkre biztosíthatná annak fejlődését.

Akár új intézet alapításához, akár egy tekintélyesebb intézet átvételéhez természetesen megfelelő tőke igényel-tetik, vagy a kormány-támogatással hosszulejárata kamat nélküli vagy csak szerény kamatoknak bevonásával lenne megszerezhető.

A városoknak csaknem mindegyike bir bizonyos tőkével. Ott vannak a különféle alapok, a városi árvaszékek kezelése alatt álló különféle vagyon, amelyeket a városok most csekély kamatozás mellett a takarékpénztárakban gyümölcsösöztetnek. Városi takarékpénztárak létesítésében ezek mind felhasználhatók lennének.

Ez módot adna a városoknak arra, hogy készpénz-tőkét szerezhetnének, amellyel esetleg más vállalatok is könnyebben megszerezhetők, mert annyi bizonyos, a fennebb megjelölteken kívül vannak más egyéb közhasznú vállalatok is, melyek gyakorlása szintén csak haszonnal járhat. Ilyenek a villamostelepek és közlekedési, szállítási üzemek. Azonban rop-pant körülmények között, elővigyázatot igényel ezek megszervezése is; soha szem elől nem tévesztendő, hogy az *üzem-vezetésben* egyetlen városi közegnek, mely az *ellenőrzésre* van hivatva, helyet ne engedjünk, mert az esetben kaput nyitunk az elnézéssel járó, minden biztosítékot nélkülöző, lanya kezelésnek. Üzleti felfogásról tanuskodó elemeket kell beállítani ezen üzemek vezetésére, akiknek eljárása, kereskedelmi érdeke — szigorú ellenőrzés mellett — képezi egyetlen biztosítékát a város érdekei védelmének.

A városi előjáróság törvényesabta kötelessége a város mindennemű vállalatának ellenőrzése, amely ellenőrzésnek függetlennek s minden befolyástól mentnek kell lenni. Mert el sem képzelhető ott ellenőrzés, hol a polgármester egyuttal a vállalat igazgatója is. Ez mindig megbosszulta magát.

Felvetettük ezeket az ideákat az új városi törvényjavaslat benyújtása előtt. Majd meglátjuk, mit hoz az új törvény. Annyi bizonyos, hogy a városoknak most kell talpra állni, mert különben elvesztik a reményét is annak, hogy maguknak valaha új jövedelmi forrásokat szerezhessenek.

A szerajevói tragédia tanulságai.

Irtta: M. Kozs György.

A szerajevói tragédia után lassan felszáradnak a könyvek. Maga a seb azonban fájni fog, ki tudja meddig. Határokon innen és túl egyaránt a lélek legmélyéig járta át a népeket. — *A gyilkos fegyver egyenesen a monarchia szívének volt irányítva.* S valóban szívet is találta. Mert FERENC FERDINAND történelmi értelemben a szívet képezte tényleg. Nemcsak a monarchia, hanem az egész európai közvélemény is ennek rézta őt. Váró tekintettel néztek feléje a nemzetek. Remélték, hogy új és egészséges vérkeringést hoz a monarchia történelmébe; s annak lüktetését jótékonyan fogja majd érezni egész Európa. Mert nemcsak kiváló hadvezér volt, hanem minden tekintetben kivételes egyéniség, zseniális politikus s biztos, élelátású államférfi. Hiszen még az elfogott francia sajtóban is voltak nyilatkozatok, melyek századunk legnagyobb uralkodóját gyászolták benne, akinek halála veszteség az egész Európa jövőjére nézve. S azért amilyen büszkén tudtuk őt magunkénak, ép oly végtelen a fájdalom, mely magával ragadta a lelkiunket ravatala fölött. *Vele együtt Arstetben eltemettek egy nagy, egy szép darabot monarchiánk jövő történelméből.* Sirja a legszebb történelmi reményeink sirja lett. Ravatalát reményeink tört, hervadt virágjai borították el. S mi a sir fölött elsősorban a magunk sorsát vagyunk kénytelenek megsiratni.

Mit is éreztünk, amikor először jött hozzánk a borzalmas hír? Gondoljunk vissza! Azt hiszem, nem lesz nehéz. Az első pillanatot még ma is előttünk áll a maga rideg borzalomával. *Éltével mintha a történelem folytonossága szakadt volna meg hirtelen.* Mintha egy végtelennél látszó űr támadt volna egyszerre a jelen és a jövő között. S mintha a történelem szédítő fejleményei ebbe a hirtelen támadt űrbe akarnák beleso-

dorni a monarchiát, hogy romhalmazzá zuzza magát benne. Körülbelül úgy, mint a százuguló vonat rohan be vad sietőgő hullámai közé valamely folyamnak, melyről kézakarva lerombolták az átvezető hidat.

S valóban a pokoli tervnek ez az igazi képe. Tudták, érezték, hogy a trónörökös ilyen vasszerkezeti hid gyanánt áll a monarchia előtt. Hivatva arra, hogy biztos és jól kiszámított irányban átröpítse a monarchiát a jelennek kül- és belpolitikában egyaránt mélységesen mély szakadékaik fölött a jövő biztos partjaira s teljes erővel vigye bele az európai történelembe. — De mielőtt e hivatását teljesíthette volna, a bomba felrobbant, a hid közvetlenül előttünk összemolult, s magunk előtt kellett látnunk a megdöbbentő mélységet. És e mélység — a vizsgálat adatai szerint, még mélyebbnek volt szánya, mert a trónörökösön kívül volt még egy egész sor kiszemelt áldozat. Sőt az se titok többé, hogy öfelségét sem akarták kímélni. Mert a tervben egész nyilvánvalóan az volt az egyes cél, megfosztani a monarchiát hirtelenül mindattól, ami állami szervezetét és egységét fentartja. Ki akarták alóla ragadni az oszlopokat, amelyek az állami épülete áll, hogy az egész épület romba dőljön. Mert nekik ezekre a romokra van szükségük, hogy belőlük felépíthessék a hirhedt Nagyserbiát, amelynek tervrajza már régen megvan, s az előmunkálatok is már régen folynak. S mert mi inkább gyermekjátéknak néztük s főlényesen lemosolyogtunk, egy borzalmas tragédia kellett hozzá, hogy a veszelő valódi nagyságára figyelmeztessen.

Azért a merényletet a mai történelmi idők kegyetlen, de hü, tipikus jelének kell tekintenünk. Lehetnek benne szálak valami anarchizmus törekvésből is. Sőt talán a modern valásrombolás valamely első altulázásai is. (Mert hiszen tudvalevő dolog, hogy a trónörökösben a trónok és keresztény eszmék egyaránt nagy támaszt vártak

az egész Európában.) — De azért feltétlenül bizonyos, hogy döntő volt benne a nemzetiségi kérdés. Ugyanaz a nemzetiségi kérdés, mely csak az imént dúlt a Balkánon. Ugyanaz, mely most nemrég szerepelt a román tárgyalásokban. Ugyanaz, melyet magunk körül látunk fel-feltűnni a legkülönbözőbb formában és a legkülönbözőbb alkalmakkal. Ugyanaz a kérdés, ugyanaz az eszme átíttva egy királygyilkos négy fanatikus és a legvégsőkig kegyetlen szenvedélyeitől, most robbant és gyilkolt. S hogy még többet nem gyilkolt, az is csak a gondviselésnek köszönhető.

Többé nem lehet letagadni, hogy a kultúr világon mindenütt új történelmi eszmék forrnak.

A „HAZA” fogalma meglazult. Meglazította elsősorban a gyors világcsergő, mely az egész világot tette az ember hazájává, mert megszüntette az egyes államok elszigeteltségét. Ami ma az embereket összekapcsolja, az nem a „haza” történelmi fogalma, hanem a nyelv. Mert ez az egy mindenütt ott kíséri az embert. Összekapcsolja az egyivé tartozókat mindenütt. Itt, Amerikában és — mindenütt. Azért a történelmi hagyományok elvetésével új állami eszmék alakultak ki a szívekben s ezeknek alapját a nyelvi összetartozás képezi.

Az új történelem ott él már a szívekben. Amit magunk körül látunk, az a — régi. A szerajevói merénylet már az új történelem merénylete volt, a régi tradicionális történelemmel szemben. A trónörökös pár a régi, tradicionális történelem áldozata és egyben vértanuja. Szerajevóban háborút üzent az új történelem a réginek, s tagadhatatlanul nagy sikerhez is jutott, mert áldozatul dobta oda a régi történelem egy, legtöbbször hivatott felvérét. A vezér elesett, mielőtt aljas ellenfeleiről esatát kezdhetett volna. Azért e merénylet a legnagyobb történelmi események egyike, melyek nyomán térképek szoktak megváltozni.

T A R C A.

Hogyan lett völegény az én Csige Pista barátom?

Előre is alázatosan bocsánatot kérek, ha netalántán megsérteném valakinek becses személyét irásomban. Ha valaki mégis magyarázatot kíván majd segédei útján egyik vagy másik megjegyzésemért, annak már tudára adhatom, hogy segédeit kellő reverenciával és tapintattal fogom fogadni, csak arra az egyre kérem őket s ha igazi gentlemanek, meg is tesznek ily kis zsisvésséget, hogy jöjjenek lehetőleg déli tizenkét óra után, anél az egyszerű oknál fogva, mert a nevezett időpontig apám soha nincs otthon s míg városban jár, addig szivar, cigaretta minálunk zár alatt van.

Megeshetik ugyan, hogy akadnak olyan segédek is, akik nem dohányoznak, de ezek bizonyosan nagyon komoly és lelkiismeretes emberek s minden apró-cseprő kiszólásból képesek kázust fabrikálni. Már pedig én nem szeretem sem a komoly, sem a lelkiismeretes embereket, sem a kázusokat, azért csak legjobb lesz, ha engem mindig csak dohányos emberek provokálnak s lehetőleg déli tizenkét óra után (már t. i. a dohány miatt.) Köztudomású ugyanis, hogy nem akkor végződnek párbajjal a lovagias ügyek, amikor az ügy komolysága megérdemelné, hanem

amikor a segédek nem jó hangulatban tárgyalják a végzetes incidenst, már pedig egy nem dohányos ember igen gyakran lehet nem jó hangulatban s hozzá rendesen ilyenkor kéri fel segédnek, becsületes pipás emberről azonban nehéz feltételezni, hogy mikor az édes dohányfüst csiklandozza szájüregét, azon törje a fejet, hogy miként lehetne a másvilágra küldeni felebarátját, kit a dohány illatának befolyása alatt úgy szeret, mint önmagát.

Igy lettem áldozata én is a segédek rossz hangulatának (azt hiszem pipás emberek voltak, de már reggeli 11 órakor beállítottak hozzánk) mert nemrégiben duelliroznom kellett legjobb barátommal Csige Pistával a „Bars”-ban megjelent tárcám miatt. Pedig nem sértegettem, csak a bölcs segédek képzeltek ezt így mérgükben, dohány hijában. Szerencsétlen ember vagyok. Soraimért még sohasem adtak pénzt, de nekem már nem egyszer kellett adnom elégtételt a sorok közé csempészett maliciózus megjegyzésekért. Irok abban a szép reményben, hogy névre teszek szert s kisül, hogy azért írtam, hogy a fületem levághassák. És utóbbi nagyon is furcsa neme az írói tiszteletdíjnak. Ismétetlen hangsúlyozom, a cikk teljesen ártatlan volt. No de így látatlanban nem lehet ítélni, (mint az egyszerű diák telefonon szeretett volna érteztsgizni) lássuk az esetet tövérol-hegyére.

Egyszer, valamikor rövidesen néhány sort írtam az én kedves Csige Pista barátomról

abból a nevezetes alkalomból, hogy választmányi tagja lett sportegyletünknek. Ez pedig nagy szó, mert sportegyletünk nemcsak sportegylet, hanem erkölcsi testület is egy szersmind. S ha valaki bejutott a tudományos akadémiába, remélheti, hogy még nagy temetése is lehet — pláne, ha valami cikornyás história is fűződik haldoklásának történetéhez: akkor sportegyletünk minden választmányi tagja elmondhatja bátran magáról, hogy korrekt ember, ha a sporthoz keveset is ért.

Szóval: Csige Pista választmányi tag lett a helybeli sportegyletben. Nem az első babér, amely homlokára fonódott. Hires ember volt ő már annak előtte is városunkban, hisz ép ennek köszönhette a kitüntetését. Már régóta első táncosa s legszellemesebb gavallérja a helybeli társadalomnak. Elegáns toilleje finom izléséről tanuskodik, gomblyukába tüztött hóvirág, ibolya, székfü vagy rózsaszál pedig azt árulja el, hogy melyik mostanában a ritka és drága virág. Mert csak addig hordoz minden virágot, míg be nem következett annak saisonja; hisz azontúl közönségessé válik minden virág s a legutolsó gavallér gomblyukába is eltéved belőle egy-egy szál.

Élete már gyermekkorától csupa merő diadalút. Már az elemi iskolában az osztály disze volt, ha viseletével a tanító úr nem is volt mindig megelegedve. A gimnáziumban jól tanult eleinte, csak a későbbi években,

As új történelem a nyelvi alapokra épít. Elve: összehozni egy-egy egységes állam keretében az egyenlő avagy közeli nemzetiségeket. Küzdelmük, melyet a tradícionális történelemmel szemben folytatnak, az agitáció. Szóval és sajtóban felbresztik népekben a nemzetiségi érzést. Elégedetlenséget szítanak a régi állammal szemben, amelyben élnek. Rokonszenvet ébresztenek a hozzájuk nyelvből egyenlő avagy rokon külföldi népekkel és államokkal. Azután azokkal egyenlő kulturára törekcsenek. Gazdaságilag egyesülnek s várják a pillanatot, hogy alkalmas történelmi pillanatban politikai ténen is keresztülvigyék azt az egyesülést, amely szivekben, kulturában és gazdasági ténen már előre meg lett alapozva. S hogy a vérmesebbek ezt a történelmi pillanatot a legvéresebb eszközökkel sem félnek siettetni, fájdalmasan láttuk a közvetlen multban.

Igy törtet ezen új történelem jegyében véros zászlójával Szerbia, melynek ábrándjaiban a jövő Nagy-Szerbia él. Ep így álmódnak a románok is egy nagy, egységes Romániáról, lengyelek egységes Lengyelországról, csehek önálló Csehországról stb. stb.

Azért komoly aggodalommal kell, hogy eltöltsön a gondolait, hogy mind e rokon törekvések hullámai egyszer csak összetörölódhatnak a monarchia fölött s a legnagyobb veszélybe dönthetik.

Azért nem elég, hogy a szomorú tragédia után megfelelő elégtételt szerezzünk magunknak, mert az új történelem hadüzenetét is végig kell küzdenünk. S ezt csak a legnagyobb körültekintéssel és alapos kormányzati reformokkal végezhetjük.

A léva—nyitrai vasut.

Léva jövő evolúciójára nézve nincs ma jelentősebb kérdés a léva—nyitrai vasut ügyéről. Nem kell különös éleslátás ahhoz, hogy megállapíthassuk óriási jelentőséget e vonal kiépítésének, melyet majdnem teljes befejezéséhez jut az északmagyarországi Mára-

marostól Morvaországig húzódó vasutvonal, mely ha a személyforgalmat egyelőre nem is, de a teherforgalmat jórészen el fogja vonni a ma Budapesten keresztül haladó vonaltól. Ezt a vasutat tehát országos érdekből is meg kell a legközelebbi időben építeni és pedig úgy, hogy az Lévától kiindulva külön vágányon haladjon Garamkelecsény, Ujbars, Veréblyen keresztül Nyitraig. Lévának s az érintendő községeknek, de különösen a lévai uradalomnak elsőrendű érdeke, hogy a léva—nyitrai vasut ebben az irányban haladjon s ne a léva—nagyurányi vonalat vegye igénybe. A vasutat nem ebben az irányban építeni bün lenne e város s az egész érdekelttség ellen s százszoros bünhődést vonna maga után.

Léva város vezetősége s a vasuti bizottság teljes tudatában van a város e nemű érdekeinek s azért bizalommal nézünk elibe azon tárgyalásoknak, melyek most e tárgyban folynak s bizonyára módot fognak rá találni, hogy Léva legkardinálisabb érdekeinek érvényt is szerezzenek. Ha majd a tárgyalások előrehaladnak s a vasutépítő vállalkozó előterjeszti költségetval tervezetét, alkalmunk lesz számszerűleg is kimutatni, hogy a Lévától Ujbarson, Veréblyen keresztül építendő vasut építési költségei könnyebben összehozhatók az érdekelttség által, mintha a vasut a léva—nagyurányi vasut felhasználásával épül. Garamkelecsény, Ujbars s a többi érdekelt községekre szinte létkérdés e megoldás, mert ha e vasut nem így épüme, örök időkre le kellene mondaniok arról, hogy községeik határán valaha is vasut haladjon keresztül, ennek gazdasági jelentőségét pedig kiűn hangulyozni nem kell. Ugy a községek tehát, mint a helyzet magasanlatan levő lévai uradalom s jövő érdekeit világosan látó Léva tehát minden eszközzel megakadályozná a kérdés egyéb megoldását s viszont minden áldozatra kész kell, hogy legyen a vasut ily irányu építése érdekében.

A vasut építési tárgyában f. hó 8-án a lévai városházán értekezlet volt Báthy László elnöklété alatt a vasuti bizottság s az építőtővállalkozó cég részvételével. Az ügy mai állása e szerint a következő: az építési költségeknek a két vármegye, a községek s általában az érdekelttség által viselendő 17 1/2 % -ot tevő része összesen 1200000 koronát tesz ki. A mai felosztási terv szerint

ebből 600000 koronát Nyitra vármegye s egyenasnyit Barsvármegye viselne. Ez a felosztás Baravármegyre nemcsak hogy nem előnyös, de a legnagyobb mértékben igazságtalan először azért, mert a nyitravármegyei szakasz hosszabb, mint a barsmegyei, másodszor, mert kulturáltabb vidékeken húzódván, ez oknál fogva is indokolt lenne, hogy nagyobb arányban járuljon a költségekhez. A Barsvármegye terhére előirányzott 600000 korona a vállalkozó tervezete szerint akként oszlanék meg, hogy a vármegye a már a surányi vasutal kapcsolatosan megszavazott 288000 koronát kiegészíti 300000 koronára, a még ezek után fennmaradó 300000 koronából pedig 100000 koronát a községek, 200000 koronát pedig Léva városa s a lévai uradalom viselének. Eltekintve attól, hogy a vállalkozó ezen tervezete nélkülőzi a helyes arányokat, s hogy annak összehozása legalább is valószínűtlen, sokkal helyesebb lenne, ha a vállalkozó már ma ráhelyezkednék az általunk fentebb jelzett alpra, mely esetben ugyan valamivel emelkednének a költségek, azonban újabb községek vonatának be az érdekelttségbe s Lévától is csak ebben az esetben várható nagyobb áldozatkészség.

Választók összeírása.

A belügyminiszter mult hó 27-én küldte meg a törvényhatóságnak a választók összeírására vonatkozó rendeletet, mely igen bőven magyarázza az összeírás munkájának formaságait s a központi választmányok feladatát. Az összeírás jul. 10-én vette kezdetét s a választók névjegyzékének augusztus 10-én már készen kell lenni.

A vármegye központi választmánya f. hó 4-én ülést tartott, mely alkalommal az 1915. évi képviselőválasztók névjegyzékének összeírására az új választási törvénynek megfelelőleg összeíró küldöttségeket alakított.

A választmány összesen 21 összeíró-küldöttséget alakított a következőképen:

I. Az aranyosmaróti választókerületben, az aranyosmaróti 1. összeíró küldöttségbe előnkül dr. Balásfy Géza és Rakovszky István. Az aranyosmaróti 2. összeíró küldöttségbe előnkül Kosztóányi István, helyettesül dr. Gyapay József és Ficzely Ödön. A kistapolcsányi összeíró küldöttségbe előnkül

mikor a tanulás mellett megköveteli a szív is a magát, kezdettek másfelé is terelődni gondolatai; elvégre az ember nem lehet egyoldalú. Nem az iskolának, hanem az életnek tanulunk — mondogatta sokszor nem minden önteltség nélkül s be is váltotta szavát, mert szellemi kincseit jobban tudta értékesíteni az életben, mint az iskolában.

Élet alatt azonban ne értsük meg egyelőre azt a zúgó fergeteget, amelynek nem egy poéta nézi eme tényleg nagyon is nehezen meghatározható valamit, hanem csak azt a jókedvű bakfisch társaságot, amelyben megfordult hetenként kétszer is az én kedves Csige Pista barátom. Jártek ide tiszta jeles tanulók, akik már hétfőn tudják a szerdára feladott leckét, megfordultak itt az önképzőkör vezető emberei, akik már Rousseauból és Shakespeareből merítették a bölcsességet, ott álmódozott néhány modernista költő s gyönyörű himnuszokat olvastak fel a leányzóknak a hajnalról, a csillagokról, az eddig ismert és nem ismert holdakról, ott melódiázott néhány muzsikussal gyönyörű trillákkal, szédítő futamokkal elbájolta a női társaságot, sőt előkerült néha egy-egy futurista festő is, aki nem lévén megelégedve a fennálló világrénddel, azt szerette volna, ha a télen mennydörögne az ég, nyáron havaznák, az éret szilva zöld, az éretlen kék lenne. Mindhiába! A sok kiválóság nem homályosította el az én barátom népszerűségét. Maga fényesen tündökölt.

Az igaz, hogy helyes fiú volt. Aminek nagygnak kell lenni, az nála nem is volt kicsiny (természetesen, nem túlnagy, mert abból sok kellemetlenség is származhatik) a természet, szem, haj. Aminek azonban kicsinek kell lenni, azt halálos ellensége sem nézhette nagygnak: formás lába, parányi szép keze, diszkrét füle, s filigrán orra egyszerű bizonyoságul szolgálhatnak állításom igazolására. Szerénység nem volt benne. Minek is lett volna? A szerénységet nem szeretik a leányok, annál az egyszerű oknál fogva nem, mert, aki nem veszi észre magában a testi és szellemi kiválóságot, az bizony nem látja meg másban sem. A leányok pedig az ilyen embert nem szívelik. Nekik himnuszok keltenek, bárhol is legyenek, a jouron, a teniszpályán, éjjel és nappal, a hegyek közt és tengeri fürdőben, ében és álmaikban. Nekik egy Csige Pista kell, aki megdicséri egy Homeroshoz illő naivsággal s őszinteséggel mindazt, amit csak lehet. Nem ravaszsgból, önző számításból, hanem mert finom lelke észreveszi mindenben az érdekeseget, a szépet, a kecseset, s titokban tartani nem tudja. A nőket az ilyen fogékony lélek vonzotta mindig, nem a száraz tudás vagy az öndicsékvő művészet.

Csige Pista dicsőhimuszai azonban lassan-lassan kopni kezdettek, mint a sárcipő, ha az ember sokat hordotta már, pláne nem esős időben is. Másrészt meg a leányok is nőttek s korukkal megnőtt sok minden: a

szaj, a kéz, a láb, csak a szemek, a csábító szemek maradtak kicsinyek. Nőtt a lányok gondja is, mert a férjhezmenetel nehezen ment. (Kevés ember is házasodik a mai nehez viszonyok közt.) De nemcsak arcvonásaik, hanem megerősödött logikájuk is, s most már egyre nehezebben és nehezebben hittek a könnyedén lábuk elé szórt szóvirágoknak. A bókolas tehát egyre körülményesebb lett. Csige Pista csillaga letűnni készült.

Csige Pista azonban ügyes legény volt világeletében. Ha nem is tudta oly jól a logikát, mint a kicsi barna Szajkóci Matyi barátja, következtetni nálánál sokkal jobban tudott. Tapasztalta, hogyha a sok használatból kilyukadt a cipő, akkor egyszerűen elküldték a mesterhez, aki megtoldotta, megfodolta a sebesült alkotmányt. Miért ne lehetne a bókákat is, amelyek bizony nagyon és alaposan elkoptak, már a nagy és alapos használatból, itt-ott megfoltogtatni? Hát meg is toldotta bókjait; eleinte ugyan még esinyjában bánt velük, később egyre merészebben operált. Ha nem elég az angoltapas, jöjjön a cinkfrastrom vagy segítsen a fásli! De nekünk szépnek kell lenniük.

S Csige Pista szépségtapaszai, amelyekkel bókjait toldozgatta, foltogatta egyre nőttek. Fantáziája egyre merészebben csapongott s már-már közelgett a lehetetlen felé, az ismeretlen holdak birodalmába.

A leányok csak túrték. Mit ne túrnének

Gálfy István, helyettesül Szarkássy János és Kuppis Géza. A nagykövetségi küldöttségbe előnkül Epöly Ferenc, helyettesül Schwarz Ferenc és Esósy Sándor. A verebelyi össeirő küldöttségbe előnkül Döry Béla, helyettesül Botka Zoltán és dr. Demény Gyula.

A II. körmeobányai választókerületben: a garamszentkereszti össeirő küldöttségbe előnkül dr. Gonda Péter, helyettesül Zipszer Lajos és Anderle Ernő. A geletneki össeirő küldöttségbe előnkül Kachelmann Károly, helyettesül Feldmayer Agoston és Mayerszky István. A jánosgyarmati össeirő küldöttségbe előnkül Krsák János, helyettesül Kabina József és Gerlei Nándor. A körmeobányai I. össeirő küldöttségbe előnkül Schindler József, helyettesül Bakmann Gyula és Barány Antal. A körmeobányai 2. össeirő küldöttségbe előnkül dr. Eleőd Tibor, helyettesül Janicsak Károly és Jozif László. Az oszlányi össeirő küldöttségbe előnkül Tiber Agoston, helyettesül Hyross János és Sziaszny János.

A III. lévai választókerületben: garamszentgyörgyi össeirő küldöttségbe előnkül Patay Károly, helyettes előnkül Koczab Frigyes és Vég István. A lévai első össeirő előnkül dr. Mocsy Ába, helyettes előnkül Klein Odón és dr. Novotny Ernő. A lévai második össeirő küldöttségbe előnkül Bathy Gyula, helyettes előnkül Benkovich Géza és Krajtsch Jenő. Az ujbányai első össeirő küldöttségbe: előnkül Kraft Károly, helyettes előnkül Dr. Baibach Béla és Kolescsanyi Géza. Az ujbányai második össeirő küldöttségbe: előnkül dr. Haicz Kalmán, helyettes előnkül Periaiki Ignác és Kukla Ferenc. A zarnócai össeirő küldöttségbe előnkül Muzsany Géza, helyettes előnkül Lukács Gyula és Petrovazky Alajos.

A IV. Nagysallói választókerületben: a barsandredi össeirő küldöttségbe előnkül Dombay Vilmos, helyettes előnkül Biha y Kálmán és Csaszár Sándor. A barsfüsi össeirő küldöttségbe előnkül Rudnyánszky János, helyettes előnkül Rubinak Nándor és Kocsanyi László. A nagysallói össeirő küldöttségbe Balogh János, helyettes előnkül Schmidt Erlő és Kucsera Ferenc. A zselizi össeirő küldöttségbe dr. Zelenyak János, helyettes előnkül Schöpfung Robert és Frank József. A körjegyzők hivatalból tagjai az össeirő küldöttségeknek.

Különfélék.

— **Vármegyénk gyászja.** Barsvármegye törvényhatósági bizottsága a legnagyobb kegyelettel áldozott a trónörökös pár emlékének a főjő hó 7-én tartott rendkívüli közgyűlésében, amelyen *Keltz* Gyula főispán és *Patay* Károly ref. esperes tolmácsolták a vármegye közönségének fajtalmát és mély gyászat. A közgyűlés egyúttal elhatározta, hogy a vármegyében négy hétig tartó gyászt rendel el, amely idő alatt a vármegyei tisztviselők feleke karzsalagot viselnek dalkarjukon; részvétlívrat intézetet a közgyűlésből a királyhoz és József főherceghez, aki jelenleg Kistapolcsányban tartózkodik. A kegyeletnek a vármegye gyűléstermében történt lerovása után a közgyűlés tagjai és nagyzámú közönség vonult a róm. kath. templomba, ahol az elhunyt főherceget es nejeert ünnepélyes gyászmissa volt.

— **Kinevezések.** A vallás- és közoktatásügyi miniszter *Schaffner* Ferencet a lévai an. tanítképző-intézet segédtanárát a IX. fizetési osztályba rendes, — *Fekete* Józsefet pedig a X. fizetési osztályba segédtanárra és *Buncsek* Kezso iparművészeti iskolát és rajztanfolyamot vezető okleveles tanítót a lévai m. kir. állami tanítóképző-intézetbe neveztetve nevezte ki.

— **Ünnepélyes gyászmissa.** A hercegrámas rendezése folytán az elhunyt trónörökösét es nejeert az ünnepélyes gyászistentisztelet nem e hó 4-én, hanem 6-án reggel 9 órakor volt a plebánia templomában. A gyászmissát es rekviemet, amelyen a honvedseg, a városban szekerő összes hivatalok képviselői es igen nagyszámú közönség volt jelen, — *Báthy* László prepost infuivalai es fenyves segéddel vezette.

— **Főgyűlésmegyei hírek.** *Buttner* László teiszomszeri plebános a nagyszombati szentesiek tanácsosává neveztetett ki. Áhelyeztettek a következő segédhatalozok: *Zelky* Károly Nagyszaboló Egyházgelere, — *Antula* Antal Ekecsaró Nagyszaboló, — *Machacsak* Pál Baratszaró Honcára, — az ujmissesek közül *Petrovics* Lőrincet Baratszarára disponáltak.

— **Szent István ünnepe Esztergomban.** Esztergom városának képviselőtestülete *Bogisich* M. hály v. püspök indí-

ványára elhatározta, hogy Szent István király emlékezetét a budavári Szent Jobbkörmenetre való tekintettel, a jövőben augusztus 15.-én, Nagyboldogasszony napján ünnepeli meg, amikor a hercegrámas is részt vehet az ünnepégen.

— **Tanítói gyűlés.** A Magyarországi Tanítók Országos szövetségének gyűlése t. hó 3.-án zajlott le Budapesten, melyen a hazai tanítóság képviselőiben mintegy 250 tanító jelent meg. Tanítóink nyugdíjügye, a fizetés-rendezés fennforgó sérelmei köztették le a gyűlés idejét. A nyugdíj tételét *Bíró* Ádám kecskeméti tanító, a fizetés-rendezés sérelmét *Végh* István vámosadányi tanító adta elő, kimutatván ugy a törvényben, mint a végrehajtásban fennálló sérelmeket. Sajnos, nem sok a remény a fennálló sérelmek orvosására, mivel illetékes helyen mindig a pénzügyi helyzetről szól a miniszteri válasz. Különös izgalmat okozott a miniszternek az a rendelete, mely a népiskolák ámosításának kérdését levette a napirendről. A radikális ellenzék kemény támadást intézett a rendelet ellen, azt a fennálló alapszabályba es törvénybe ütközőnek állítván, de a többség, deferált a rendiközösnek.

— **Sohasem tapasztaltuk annyira** a villanytelep füstjének borzasztó kellemetlenkedését mint az idén. Késő délután es este fele úrúrn hullt a a város fölött elcsomogó füstfellegekből a vastag korom. A fehér ruhában sétáló hölgyközönség már szerte panaszokodik emiatt. Otthon az ember nem ilhet le az udvarán hús esti levegőt szivni; a városi nagyfogadó fűledt étkezőjébe a járóra menekülő vendeknek meg az etelebe hullt a korom. A közönség halás volna érte, ha a villanyostelep kűrtőjén fűstemésztő készüléket alkalmazna a város, mint új tulajdonos. Felhívjuk tehát az illetékes figyelmét erre a miszerásra, abban a reményben, hogy egyedüli remediummal nem azt a tanácsot adják nekünk hogy: ne tessék feherbe öltözödni, ne tessék az udvarba kiünni es ne tessék a Fertikó erőtli aszfaltos vacsorálni, ha a villamos-telep működik. (Bádt.)

— **Ügyvédszövetségi közgyűlés Vihnyefürdőn.** Az országos ügyvédszövetség barsvármegyei osztálya főjő hó 19.-én — vasárnap — délelőtt 11 órakor *Vihnyefürdőn* közgyűlést tart.

el, ha szépségük forog kockán. A társaság néhány terítgja azonban, a feltékeny es maliciózus rivalisok, zsörtölődni kezdtek Csige Pista viselkedése miatt. Piszkalták, ahol lehetett, cafolgatták állításait, amennyire tudták. Legyőzni azonban még nem tudták. Nehez is a vén tölgyet kimoogatni helyéből, körülményes a népszerű prédikátort túlkialbálni. Mit csináljanak vele? Összeesküvést kell szólni a veszedelmes hódító ellen.

A véletlen nem egyszer segített már az emberen. Csige Pista barátunk ép javában bókolt hölgyeinek s a legszebb virágokat tüzdelté keblükre. A kis barna Szajkóczy Matyas — aki mindenben ellenkezője volt Csige Pistának, kicsi ember s igazat szól (nem is szereték a lányok) — mikor Csige Pista közeljárt már fantáziájának szárnyain a naphoz s a viasz a szárnyakon, mint egykor Ikarusén, olvadozni kezdett, hogy megmentsé barátját a lezuhanástól, a legszebb percekben hirtelen es merészen odakiáltott a már ügyis nehezen hívő nagy leányoknak: Kétszer kettő négy, ez igaz s ha ez igaz, akkor az is igaz, hogy ezt nem Csige Pista mondta, mert ő sohasem mond igazat, legfeljebb, ha be van kissé csipve, de mivel antialkoholista, így hát állandóan hazudik.

A szarkasztikus lánckövetkeztetés hatást ért. A lányok nem értették meg igazában a szentenciát, az állandóan hazudik ríkitő esengése azonban lehűtötte őket, Csige Pista sem mert tiltakozni. Rég érezte már, hogy kár-

tyavára omladozik s most eltúrte némán az utolsó döfést. Sarkon fordult, ott hagyta a társaságot, ott hagyta karrierjét. Elment némán jobb hazába, ahol már nemcsak hazugságból el az ember.

Csige Pistának nem is hittek többé a leányok. Nem hittek ök már senkinek sem. Elmúlt az ábrándos ifjúkor, eltűntek véle a hőbortos álmok. Az egykori gyermekes bolondozás helyébe komolyabb diskurzus lépett.

Csige Pista azonban ügyes legény volt világeletemben. Atlátta most is a helyzetet s ha síheder korában tudott szépelegni a bakfischok nyelvén, most tudott cselekedni szívük szerint. Megkomolyodott, letette az ügyvédi vizsgát, sőt sportegyletünkben is, mint választmányi tag, nagy eredménnyel működik. Tényleg méltó a választmányi tagságra.

S Csige Pista, mint okleveles ügyvéd s a helybeli intelligencia szimpatikus tagja, megint a hölgyek kedvence. Népszerűségben senki sem versenyezhet véle. Nem tudja most már senki sem lefőzni, hiába forralja nem egy mama nagy katlanban a vizet.

Az én kedves Csige Pista barátom azonban egyszer mégis csak bepottyant egy mama forró vizes kannájába (könnyű volt neki bepottyanni, mikor belehúzták — tekintettel, hogy ma is az ügyvéd a legjobb parthie a világon), mert ép tegnap hallottam a tennisz-

pályán, hogy városunk legszebb leányának boldog vőlegénye.

Szegény Pista, megint lefőztek. Megint elvesztetted nimbusodat a leányok előtt, de most már nem szerzed többé vissza, hacsak nem a feleséged élete árán. Amit pedig, mint legjobb barátomnak, igazán nem kívánok neked.

Igy vesztette el népszerűségét kétszer is a leányzóknál az én kedves Csige Pista barátom, csakhogy a kis barna logikus Szajkóczy Matyinak egyszer sem sikerült elkaparintani az elveszett holmit. Pedig, de szerette volna!

A nimbus első elvesztését meséltem el — Szajkóczy Matyi maliciózus megjegyzésével fűszerezve, — abban a végzetes tárcában, amelyet akkor írtam, mikor az én kedves Csige Pista barátom választmányi tag lett sportegyletünkben. Párbajozni is kellett naivságomért, majd ott hagytam a fogamat a harctéren. Pedig ugy-e nem érdemelten volna meg?

Nyájas olvasó, aki, föltéve, hogy nyájasságod mellett igazságos is vagy, bizton nekem adsz igazat. Mert cikkem teljesen ártatlan volt; igaz, hogy előfordult benne a hazudik szó, de ez elvégre minden iskolai szótárban előfordul, oda pedig csak — tudomásom szerint — tisztességes szavakat vehet be a szótáríró.

Medveczky Károly.

— **Elmarad a népfölkelői jelentkezés.** A hivatalos lap a honvédelmi miniszter körrendeletét közli, amely szerint az évenként kötelező népfölkelői időszak jelentkezése a folyó évben nem fog megtartatni.

— **Konkurzus.** Esztergomban folyó hó 1.-én volt a konkurzus, amely alkalommal a lévai főgimnázium VIII. oszt. tanulói közül a következők vétettek fel a szeminaryumba az első évi teológiára: *Szawiderka Miklós, Csérba János és Semniczer János.*

— **Szerencsétlenség a liften.** *Várad Gyula* nagykálnai ref. tanító, aki Temesvárott tanfolyam-hallgató volt, mint részvétellel értesülünk, e hó 10-án egy épületnek második emeletéről a lifthe esett és súlyosan megebesült. A szerencsétlenül járt tanítót a kórházba szállították.

— **Hímenhír.** *Wilhelm* Gusztáv, máv. hiv. Léván, eljegyezte *Glauber* Elvira úrleányt Budapestről.

— **Elölépítés.** A vallás- és közoktatásügyi miniszter *Lacza Béla* barsvármegyei tanfelügyelőségi tölnekot a X. fizetési osztály 3. fokozatába léptette elő.

— **Tüzeset Léván.** Hétfőn, e hó 6.-án, délután 3 órakor *Goldstein* Henrik vaskereskedőnek a Kálvintérré eső lakásának a padlásán tűz ütött ki, amely azonban azért nem birt tovább terjedni, mert a ház fedele pléh és a helyszínen gyorsan megjelenő tűzoltóság rövid idő alatt elfojtatta a tüzet, melynek keletkezése ismeretlen.

— **Eljegyzések.** *Lányi* Nándor barabessei körjegyző eljegyezte *Markovich* Kálmán zsitvagyarmati földbirtokosnak kedves leányát, *Mariskát.* — *Feldmann* Gyula e napokban váltott jegyet Garamhalászbán *Biedermann* Arankával.

— **Gyászhir.** Özvegy *Schwarz* Sándorné, született *Diamant* Józsa, — mint részvétellel értesülünk, Aranyosmaróton, f. hó 5.-én, reggel 8 órakor, életének 80.-ik évében elhunyt.

— **Vesztett kutya Léván.** E hó 8.-án a vidékről egy veszett kutya tévedt be Lévára; kóborlása közben két gyermeket, egy kocsist és több kutyát megmart. A kutyáról a boncolás alkalmával az állatorvos megállapította a veszettséget s azért az általa megmart ebeket elpusztították és a sérült gyermekeket s a kocsist a baj elzárva való beoltása céljából Budapestre vitték.

— **Budapesti footballisták Léván.** Ma, délután 5 órakor a Budapesti Athletikai Club játékát élvezheti városunk sportkedvelői közönsége. A tanítóképző-intézet football-pályáján ugyanis a L. A. C. fog mérkőzni a B. A. C.-al. Szünet közben és a mérkőzés végén házi birkozó-verseny lesz. Helyárak ülőhely 50 fillér, állóhely 40 fillér.

Félteve őriz minden anya kis kedvencét a nyári hőség veszedelmei ellen, melyek a csecsemők közül minden évben oly számos áldozatot követelnek, mert a legtöbb esetben egy megfelelő, megbízható táplálék hiányzik. Adjon azonban gyermekeknek Nestlé-féle gyermeklisztet, mely már nemzedékről nemzedékre sok ezer esetben oly tényesen bevált és akkor nemcsak sok banyának veszi elejét, hanem gyermekeknak egyszerű föltűnésben és gyapodásában is gyönyörködhetik. Próbádozokat kívánatra teljesen díjtalanul küld a Henri Nestlé cég, Wien, I., Biberstrasse 92 P.

4778—1914. sz.

Hirdetmény.

Közhirre teszem, hogy a Léva 1.-es szavazókör elnöke *Medveczky* Sándor lévai lakos van kiktűdvé, aki az országgyűlési képviselőválasztók összeírását f. évi július hó 23.-án kezdi meg s 24 és 25.-ik napján folytatja, — az illetők — akik a lejármóba fölvétetni kívánnak — az összeírás színhelyén, a városház tanácstermében a fenti napokon d. u. 2—5 óra közben tartoznak jelentkezni.

Kelt Léván, 1914. július 11-én.

Bódogh Lajos
polgármester.

Közönség köréből.

A lévai róm. kath. hitközségi pótadó kivetése az 1914. évre már megtörtént. A kivetési lajstrom esetleges felszólalások céljából július hó 12-től 27-ig bezárólag közszemlére tétetik s az érdeklődők által plébániai hivatalban betekinthező.

Léva, 1914. július hó 11.

Az iskolaszék elnöksége.

Közvetlen viszonzulás

BIRTHA JÓZSEF úrnak a „Lévai Órálló“ f. é. 24.-ik számában adott közvetett válaszára.

Birtha József úr, lapjának 24. számában a „szerkesztőpóstatja“ rovatban a Bars szerkesztőségéhez intézi azt a választ, melyet nekem szán a Bars 23. számában közlött cikkemre.

Én nem vagyok abban a szerencsés helyzetben, hogy Birtha úrnak ily közvetítéssel küldhetném meg viszonzulásomat. Hiszen ha szavaimat az Órálló szerkesztőségéhez intézem vagy a kiadóhoz, a lap tulajdonoshoz, vagy a nyomda birtokosához vagy akár a betűszedőhöz is; mindenképpen közvetlenül adnám viszonzulásomat.

De térjünk a dologra.

Viszonzulásomban tartózkodni fogok az önállóságától; lehetőleg csak idézek; nehogy abba a hibába essek, hogy Birtha úr személyéről jogosulatlan véleményt mondjak, avagy olyan érzületet, indulatot, véleményt tulajdonítsak neki, amelyre nézve azt mondhatná, hogy csak ő tudja, mi lakik bensejében.

Az idézések sorát megkezdem azon Magyar Nyelvtan néhány sorának leközlésével, melyet minden este Birtha úr is ismer, hiszen a ref. elemi iskolában is használják.

Ezen könyvecske utolsó (34.) lapján a 3. pont c. bekezdésében ez foglaltatik: „Időzjelet akkor használunk, midőn mások mondásait szóról-szóra idézzük, . . .“

Ezzel szemben megállapítom, hogy Raab Károly főesperes úr 345/909. számú levelének ezen részletét: „amint csak helyesletem volna, ha eziránt kérdés intéztetik hozzám, hogy az a vasárnap a ref. testvérekkel közösen megünnepeltessek . . .“ Birtha úr ugyancsak idéző jelek között így közli le: „ . . . csak helyesletem volna, hogy ez a vasárnap a ref. testvérekkel közösen megtartassék . . .“ Az idézőjel alkalmazása tehát nem felel meg a fentidézett szabálynak. De Birtha úr ezzel sem elégszik meg, hanem belemagyaráz ezen mondatba olyat, ami annak irójától teljesen távol áll. Birtha úr egyszerűen kijelenti, hogy: „Raab esperes úr mondatja másképpen így hangzik: elítéltem volna Bándy úr eljárását, ha nem megy bele a közös ünneplésbe.“ Ez olyan formán hangzik, mintha valakire, aki kinyilatkoztatja, hogy szereti a vesepecsenyét gombáival: ráfognának, hogy a vesepecsenyét is meg a gombát is külön-külön utálja. De nem kell ily hasonlattal bizonyítani, hogy Birtha úr itt a levél irójának olyan tényét tulajdonít, amit neki esze ágában sem volt elkövetni, mert a hivatkozott levél szöveg folytatásában világosan ki van mondva, hogy „másrészt eszem ágában sem lehetett volna elítélni azt, hogy akkor a mi templomunkban is legyen alkalmi istentisztelet.“

Legutóbb hozzám küldött nyilatkozatában pedig, melyet most már egész terjedelmében nem akarok ide beiktatni, azt mondja: „s amellet tiltakoznom kell azon erőltetett, elferdít, önkényes magyarázat ellen, melyet Birtha úr a f. é. Órálló 24. számában szavaimat interpretálja.“

Birtha úr tehát abból a szövegből, amely határozottan így hangzik: „ezem ágában sem lehetett volna elítélni“ azt olvassa ki, hogy „elítélte,“ sőt az ítélet mérsékét is megállapítja: „lesújtón hangzik Bándy úr felett.“

Ennek alapján bátran kimondhatom, hogy Birtha úrnak ama másik idézete, melyet Raab főesperes úr magán leveléből vesz

ki: „elítélvén Bándy magatartását a bibliai ünnepek“, határozottan nem felel meg az idézett nyelvtani szabálynak és Birtha úrnak nincs módjában annak eredetijét felmutatni!

Birtha úr többi megjegyzése azon a valóságnak meg nem felelő állítása körül forog, hogy „B. E. úr egyáltalán nem akart a testvér ref.-okkal ünnepelni.“ Ezzel szemben azonban nem is próbált megcáfolni cikkemben foglalt azon állítást, mely szerint az ünnepélyt eirendelő körlevél vétele után én mentem hozzá a felszólítással, hogy „tartsunk közösen egy felolvasó estélyt.“

Az egész ünnepély rendezése körül csak egyetlen ütköző pont volt, t. i. Birtha úrnak azon kívánsága, hogy az év. templomban ne legyen istentisztelet. Ebben pedig csakugyan nem engedhettem.

Birtha úrnak igaza van abban, hogy a rendező bizottság összes tagjai hajlandók lettek volna az ő kívánsága szerint határozni; de Birtha úr ám ne legyen kíváncsi az indoklásukra!

Hiszen az máskor is megtörténik, hogy az ember álláspontján egyedül marad. Ime elégtételül egy másik esetet is elmondhatok. Amikor cikkem a Bars 23. számában megjelent, akivel csak találkoztam, mindenki „elítélte,“ hogy miért választottam Birtha úr támadására; de egyik sem hatalmazott fel arra, hogy indoklását nyilvánosságra hozzam. Hej pedig ha azt megtehetném, de felesleges volna minden további szószaporítás!

Birtha úr védekezik azon állításom ellen, hogy midőn álláspontját elfogadni hajlandó nem voltam s annak elfogadására a bizottság sem kényszerített, hangos kiabálással és élénk taglejtésekkel rohant az ajtóhoz és távozni akart. Védekezése az: „Ezt jó izlésű ember nem hiszi el.“ Ez a védekezés a hamar munka bélyegét viseli magán. Ha Birtha úrnak több ideje lett volna megfontolni, hogy mit mondjon, bizonyára így védekezett volna állításom ellen: „Ezt jó izlésű emberről senki sem hiszi el.“ És akkor az ő jó izlése mellett tanuként felvonultatta volna a Lévai Órálló összes olvasóit s az eredmény egyszerűen meglepő lett volna!

Birtha úr tíz éves haragtartást vet szememre. Pedig Pozsonyban azt mondta ám, hogy ő szakított velem. Hogy „haragot“ tartok-e vagy nem, ezt csak én tudnám megmondani. Hogy Birtha urat barátaink közé nem sorozom, annak talán több is, mint tíz éve. Anyi, amennyi időt Birtha úr Léván töltött. Pedig el kell ismernem, hogy azon közeledés után, mellyel Birtha úr felém jött, igen sok ember melegen szorította volna kebelére. Birtha úr ugyan is alig pár napi itt tartózkodása után így szólt hozzám: „Elég nekem a te barátságod. Ezek közül a csizmások közül egy sem lépi át a küszöbömöt, én sem az övékét!“ Midőn erre azt feleltem neki, hogy azt el sem kerülheti, hiszen a közgyűlési terem a lakásán van, gyűlésre mindnyájan oda jönnek s feltétlenül benyitnak lakásába is; azt válaszolta: „Addig be sem költözöm a parochiára, míg az egyház a közgyűlési termet ketté nem választja és lakásomhoz nem csatolja.“

Igaz, hogy Birtha úr erre megint azt fogja mondani, hogy: „Ezt jó izlésű ember nem hiszi el.“ De én e védekezést ismét oda módosítanám, hogy: „Ezt jó izlésű emberről senki nem hiszi el.“

De mondott Birtha úr még mást is. Azt mondta a többek között, hogy: „Addig nem nyugszom, míg Léván . . .“ Nem, ezt még sem közlöm le; mert erre meg már feltétlenül azt mondaná Birtha úr, hogy: „Ezt ép elméjű ember nem hiszi el!“

És cselekedett is Birtha úr rövid érintkezésünk alatt olyan dolgokat, melyek a tíz éves harag helyett a tíz éves barátságot lehetetlenné tették. Elmondok egy néhány történetet.

Birtha úr ittletének első egyik évében hat heti szabadságra ment. Ezt meg is írta nekem egy darab papírkán s arra kért, hogy helyettesítem. Ezen idő-

ben halt meg néhai Sente Pál volt óvári ref. tanító, ki mint nyugdíjas, Léván lakott. A temetés után Veres Lajos nyug. ref. tanító úr eljött hozzám és azt kérdezte: „Mivel tartozik a család a temetésért? Én azt válaszoltam, hogy semmivel a megindokoltam azzal, hogy Birtha úrral egymást ingyen helyettesítjük és különben sem jár tiszteletdíj egy egyházi tisztviselő temetéséért. — Birtha úr hat hét mulva hazajött s midőn láttam, hogy én nem megyek hozzá jelentést tenni a végzett dolgokról, hát harmad vagy negyednapra elküldte hozzám a harangozót azt üzenvén, hogy a lelkesítő ténykedésekre vonatkozó adatokat küldjem el neki. Erre én feljegyzéseimet átadtam a harangozónak. Nem sokkal ezután meglátogatótt engemet Sente Pálné urnő, az eltemetett tanító özvegye. Nagy meglepetésemre azt kérdezi tőlem: „Meg tetszik kapni a stólat? „Milyen stólat? Kérdeztem én. „Hát a megboldogult férjem temetése után,“ — válaszolta ő.

Erre én csodálkozásomat fejeztem ki a kérdés felett s hivatkoztam arra, amit megbízottjának Veres Lajos tanító úrnak mondtam. Ő pedig így válaszolt: „Én azért jöttem ide ezt megkérdezni, mert Birtha lelkesítő úr, mikor a stólat tőlem is követelte és én azt válaszoltam neki, hogy papnak a lánya vagyok, a férjem pedig tanító volt s tudom, hogy egyházi tisztviselő temetése után nem jár tiszteletdíj; Birtha úr azt válaszolta: „Ugy van; de tetszik tudni, hogy a temetést nem én végeztem, Bándy lelkesítő úr pedig nem tartozik respectálni a mi szokásainkat s a díjat követeli, tehát az ő részére beszédem a stólat.“ Erre én kijelentettem, hogy Birtha úr a beszédett stólat nekem fel sem ajánlotta s az özvegy egy tanúságos életpaszttalattal gazdagabban eltávozott.

Egy másik kedves kis történet. Ez is már vagy 8 évvel ezelőtti történet. Egy szép napon úgy 7 és 8 óra közt reggel egy asszony jött hozzám és előadta, hogy egy szegény ref. asszony, akinek senkije és semmije nincsen, meghalt; ő, mint ismerőse el akarja temetni, de ő is szegény asszony és csak a legszükségesebbekre tudna néhány koronát áldozni; azt mondta azután, hogy tudomása szerint Birtha úr elutazott, hát azért jött hozzám, hogy hajlandó volnék-e díjtalanul eltemetni a halottat. En egy kis habozás után — mert nem voltam megbizva a helyettesítéssel — a körülményekre való tekintettel, vállalkoztam a temetés elvégzésére. Ugy 8 óra tájban egyszerre csak visszajön az az asszony; látom, hogy nagy zavarban van; nem tudja, hogyan kezdje, hát segítetttem neki. No mi jót hozott? Erre a szegény asszony elpanaszolta, hogy midőn harangozást végezt a ref. lelkesítőakra ment, Birtha urat még otthon találta, mert csak a 9 óras vonattal szándékozott elutazni s midőn megmondta neki, hogy a temetés miatt már nálamjárt, iszonyuan kikapott tőle s Birtha úr kijelentette neki, hogy a luth. pap őt nem fogja helyettesíteni, majd ő gondoskodik helyettesítőiről. „Rendben van!“ nyugtatam meg a szegény asszonyt. Féltízre járhatott az idő, épen távozni akartam hazu ról, midőn a ref. harangozót láttam jönni egy levéllel. Ebben a levélben Birtha úr arra kért, hogy a bejelentett halottat temessem el, mert ő elutazik. Miért változtathatta meg Birtha úr elhatározását oly hirtelen? Mindenesetre annak a szegény asszonynak további kijelentései alapján.

Nehogy valaki azt gondolja, hogy a történetek után a kérést nem teljesítettem, megállapítom, hogy a halottat én temettem el. Ez is jellemző kis történet. A múlt év február havában Birtha úrnak egy levelet küldtem a patakszabályozó társulat részéről. A levelet bevezetve a póstkönyvbe, ezt a rovatot: „A címzett halóság, vagy fél megnevezése“ így töltöttem ki: „Birtha J.“

Mikor Birtha úr belenézett a póstkönyvbe, kiabálni kezdett: „Mi ez!“ „Hát ez mi?“ s e közben kezével verte a póstkönyvet. Azután indulatosan felkapta a tolat és a póstkönyvbe a neve után beírta: „Úr“. Es a kézvonás a társulati póstkönyvben megtekinthető.

Az ilyen és ehhez hasonló sok más dolog, bizony sajnos lehetetlenné tette a barátkozást.

A Birtha úr által válasza végén leközlött jegyzőkönyv előző iratait jövőre fogom közzétenni.

Bándy Endre.

Sport.

Rovatvezető: BANYAI KORNÉL.

A művelt nyugat által annyira kultivált sport, mostanában hazánkban is nagy lendület vett. Hogy mennyire haladtunk, annak legfőbb bizonyítéka a jun. 28. és 29-én tartott magyar-svéd mérkőzés. Ezenkívül alig van nap, melynek folyamán ne hallanánk új sportegyesület alakulásáról. Minden városban van ma már több, vagy legalább is széleskörben szervezkedő sportklub, melynek működését legnagyobb szeretettel veszi pártfogásába a nagyközönség. Így van ez, — hogy elsősorban a közelben fekvő városokról beszéljék — Ujbányán, Ipoly-ságon, Selmeczbányán, Besztercebányán, Körmöczön, Esztergomban stb.

És ezzel szemben mit látunk Léván, mely kulturális szempontból a Felvidék legfigyelemreméltóbb városai közé tartozik? A sporttal eddig bizony nagyon keveset törődtek. Nem lehet ugyan tagadni, hogy a lelkesedés újabb időben városunkban is létrehozott néhány sportklubot, de ezek a közönség érthetetlen közönyössége és hidegsége miatt, rövid ideig tartó működés után teljesen megszűntek, vagy pedig a sportolni vágyó egyének előtt nagyrészt hozzáférhetlenek.

Ennek a helyzetnek megszüntetése céljából alakult meg utjonnan folyó hó 1-én a „Lévai Ifjúsági Football Club.“ Tagjainak legnagyobb része a tanulóiifjúságból került ki. Működési ideje csak a kéthónapos vakációjára terjed. A klub rendszeres alakulás nélkül már tavaly is megvolt, amikor is minden segítség és pártfogás nélkül kellőképen fel nem szerelhette magát. És a „L. I. F. C.“ így is csak dicsőséget hozott Lévának. Az „Ujbányai Torna Egylet“-et egész Ujbánya jelenlétében 4:2-re verte. A revanche-mérkőzés üres székek és padok előtt (hogy csodálkoztak az ujbányaiak!) Léván folyt le, melynek eredményét a „M. A. C.“ játékoszival felerésben megerősített U. T. E. alig bírta eldöntetlennek kieroszakolni (4:4). Ugyancsak nem megvetendő eredményt vívott ki a L. I. F. C. Aranyosmaróton is, ahol az ott tartózkodó egyetemi hallgatókból is hivatalnokokból álló csapatot 4:0 arányban verte. Az itteni sportklubokat is mind megverte. 8:0 arányban megszereste az 1913. évi bajnokságot a „Lévai önműködő sportcsoport“ felett. A Honvédegyalozsred football csapatát 11:0 arányban fényesen győzte. A „Lévai kombinált“-al játszott mérkőzés eredménye 3:1 volt a L. I. F. C. javára.

Amint az itt felsorolt adatokból látható, a „Lévai Ifjúsági Football Club“ eddig még teljesen veretlen. E mérkőzéseket felszerelés nélkül és nagy áldozatok árán játszotta. Ezért tartotta tehát szükségesnek f. hó 1-én alakuló gyűlést tartani és segítséért a nagyközönség pártfogásához folyamodni.

Az alakuló gyűlésen megalkoták az alapszabályokat s előzetes felkérés után megválasztották a tisztikart. Védnökök: Báthy László, dr. Karafiáth Marius; elnökök: dr. Horváth Gyula; alelnökök: dr. Kersák János és dr. Novotny Ernő; főtítkár: Belcsák Andor; títkár: Ruzsicska Kornél; főjegyző: Kottke Ferenc; jegyző: Korek Antal; főpénztáros: Ballán Sándor; pénztáros: Boros Béla; gondnok: Blumenfeld Ármin.

A klubnak körülbelül 50 rendes tagja van. Pártfogó tagjai azonban még nincsenek. A klub tehát azzal a kérelemmel járul Léva város sportpártolói elé, hogy lehetőleg minél nagyobb számban lépjenek be a klubba s pártfogásukkal, a klub anyagi helyzetét mozdítsák elő. Jelentkezni lehet a klub elnökénel, dr. Horváth Gyula rendőrfőkapitányánál.

Az alakuló gyűlésen elhatározták, hogy a klub részben atletikával és uszással is fog foglalkozni s végül elkészítették a programot, a klub működési tervét. Mérvőzni fog a klub — többek közt — az Esztergomi Testgyakorlók Köréve, a M. T. K. első ifjúsági csapatával, a Selmeczi Kinizsi Clubbal, az aranyosmaróthiakkal (revanche), ujbányaiakkal stb. A L. I. F. C. esen még nem teljes programjából is látható, hogy Léva nem jelentéktelen sportszenzációknak lesz a színhelye. Hogy a mérkőzések egy városban, mint a vidéken szimpatikus klubnak teljes fellendülését eredményezzék, az egészen a nagyközönség jóindulatától függ.

Az a nagyközönség, mely már eddig is a „L. I. F. C.“-el tartott, jól tudja, hogy a L. I. F. C. játéka már eddig mindig élvezetet nyújtott, mi pedig hisszük, hogy ezután sem fog szűgyent hozni Lévára és teljes joggal megérdemli a pártfogást és az érdeklődést.

il.

L. I. F. C. — L. A. C. — 5:0.

A „Lévai Ifjúsági Football Club“ megalakulása utáni első mérkőzését, a „Lévai Atlétikai Club“-al játszotta e hó 5-én. A L. A. C. szintén most alakult klub. Van néhány egyénileg jó játékos is, de ezeknek minden igyekezete megtörtött a L. I. F. C. egyöntetű s szemet gyönyörködtető játékaival szemben. A mérkőzést esős idő miatt nem kereste fel teljes számban a közönség. A L. I. F. C. az 5:0 arányú győzelemmel együtt megszereste az 1914. évi bajnokságot is.

Sport hír. A „Lévai Ifjúsági Football Club“ ma délután fél 5 órakor barátságos mérkőzést tart vásártéri pályáján. Ellenfele az „Esztergomi Testgyakorlók Köre lesz.“ Ezt a csapatot a jó összjáték és a sima, minden durvaság nélküli lábtechnika jellemzi főképen. Győzelmet aratott a F. T. C. első ifjúsági csapata felett. Megverte a komáromiakat, a tatabányaiakat. Győzelemmel játszott Alagon és Érsekújváron. Csapata nagyon erős és így a L. I. F. C. csapatának minden erejét meg kell feszítenie, hogy veretlenségét továbbra is megtartsa. A jö-hirnevű vidéki klubnak lehozatala, L. I. F. C.-nek nagy anyagi áldozatába kerül s a helyiárok mégis ugyanazok, mint a mult-kori mérkőzésen. Újólhöz 40 fl., állólhely 20 fl. Tekintve a nagy érdeklődést, jegyek Medvegy és Bartos cutrászdáiban elővételben is kaphatók. Kifogástalan rendezésről a L. I. F. C. vezetősége gondoskodik.

Az anyakönyvi hivatal bejegyzése

1914. évi jul. hó 5-ől 1914. évi jul. hó 12-ig

Születés.

A szülők neve	A gyermek neve	A gyermek neve
Neumer László Menyhár J.	fiú	István
Gurai Lajos Majoros Maria	fiú	Sándor
Berka András Demeter R.	fiú	István
Jakab János Csákányi E.	leány	Ilona
Pénzes István Szabó Margit	leány	Erzsébet
Spinger Alajos Zsovány J.	leány	Juliana
Molnár Vince Szunyogh E.	leány	Lenke

Házasság.

Völegény és menyasszony neve	Vallása
Babicz János Szlastyan F. Nagy Lajos Mihalovics Vilma	r. kath. r. kath.

Halálozás.

Az elhunyt neve	Kora	A halál oka
Vrecznik Mária	23 hó	Tüdőgyulladás

Lévai piaciárak.

Rovatvezető: Dr. Horváth Gyula rendőrkapitány.

Buza m.-mázszánként 25 kor, 60 fillértől
26 kor, 20 fill. Kétszeres 18 kor. — fill. 18
kor, 40 fill. Rozs 19 kor, 20 fill. 19 kor,
60 fill. Arpa 13 kor, 60 fill. 14 kor, 60 fill.
Zab 15 kor, 40 fill. 16 kor. — fill. Kuko-
rica 17 kor. 80 fill. 18 kor. — fill. —
Lencse 32 kor. — fill. 33 kor. — fill. —
Bab 16 kor, 80 fill. 17 kor, 80 fill. —
Köles 13 kor — fill. 14 kor. — fill.

Vetőmagvak 100 kilónként: Vörös ló-
here természetűl aránkmentes 175—180
Vörös lóhere, kir aránkás 165—175 Vörös
lóhere, nagy aránkás 150—160 Lucerna
termesztettől aránkmentes 130—138 Lu-
cerna, világos szemű aránkás 115—102.

Nyilttér.

A levai kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság.

2104/1914. tkvi szám.

Árverési hirdetmény.

Csiffári István és neje Molnár Rozália végrehaj-
tatóknak özv. Eröss Ignacné szül. Csiffári Mária
tt, gyám által képviselt kisk. Eröss János végrehajtást
szenvető ellen indított végrehajtási ügyében a tkvi
hatóság a végrehajtási árverést 208 korona 60 fillér
tökekötvetelés és járuléka behajtása végett a levai
kir. járásbírósg területén Nemesroszi község határá-
ban fekvő és a nemesroszi 90 sztykvbán A I. 4 sor
482 hrszámú rét ingatlanra 44 korona, az ottani 93
sztykvbán A I. 1 sor 483 hrsz. rét ingatlanra 44
korona, az ottani 43 sztykvbán A I. 1 sor 51/52
hrs. 42/b. 6. i. számú ház udvar és kert ingatlanban
1/4 rész illetményére 410 korona, az ottani 152
sztykvbán A I. 2. 3. 4. sor 291. 451. 507. hrszám
alatt foglalt szántó ingatlanokban 1/2 rész illetmé-
nyére 154 korona, az ottani 92 sztykvbán A I. 1. 2.
sor 130. 379. hrszám szántó ingatlanban 6/10 rész
illetményére 63 korona, az ottani 13 sztykvbán A I.
1 sor 16 hrsz. 15. 6. i. számú ház udvar és kert
ingatlanban 16/20 rész illetményére 1452 korona az
ottani 189 sztykvbán A I. 1 sor 224 hrsz. szántó
ingatlanban 6/10 rész illetményére 59 korona, az
ottani 164 sztykvbán A I. 1 sor 376 hrsz. szántó
ingatlanban 6/10 rész illetményére 21 korona, az
ottani 212 sztykvbán A I. 1 sor 213 hrszámú szántó
ingatlanban 6/10 rész illetményére 62 korona, az
ottani 235 sztykvbán A I. 1 sor 250 hrsz. szántó
ingatlanban 6/10 rész illetményére 60 korona, az
281 sztykvbán A I. 1 sor 219 hrszámú szántó ingat-
lanban 6/10 rész illetményére 37 korona az ottani
302 sztykvbán A I. 1 sor 225 hrszámú szántó ingat-
lanban 6/10 rész illetményére 59 korona, az ottani
187 sztykvbán A I. 1 sor 586 hrszámú közös legelőből
B. 528. t. alatt 2623. 3/10/137436 rész illetőségre
118 korona kiküáltási árban az árverést elrendelte
azzal, hogy ha a fenti ingatlanok közül az 51/52
hrs. 42/b. 6. i. számú házra és a 291. 451. 507.
hrszámú szántóidó ingatlanokra özv. Eröss Ignacné
szül. Csiffári Mária javára bekebelezett özvegyi jog
terhével — a többi ingatlanokra pedig Csiffári Ásam
és özvegy Eröss Ignacné szül. Csiffári Mária javára
bekebelezett haszonélvezeti jog terhével a 6000 ko-
ronát eléri ugy ezen teherrel ellenkező esetben a nyom-
ban megtartandó árverésen ezen teher nélkül fognak
az ingatlanok eladatul.

Az árverést 1914. évi augusztus hó 5 napján
delelőtt 10¹/₂ óraker Nemesroszi község hasznal
fogjak megtartani.

Az árverés alá kerülő ingatlanok a kiküáltási ár
kétharmadánál alacsonyabb áron nem adhatók el.

Az árverési szándékozók kötelesek bánatpénzül
a kiküáltási ár 10%-át készpénzben, vagy az 1881.
évi LX. t. c. 42. §-ában meghatározott artolyammal
számított óvadékképes értékpapirban a kiküldöttnél
letenui vagy a bánatpénznek előleges bírói letébe
helyezéséről kiállított letéti elismervényt; a kiküldöttnek
átadni és az árverési feltételeket aláírni.

Az aki az ingatlanért a kiküáltási árnál magasabb
ígéretet tett, ha többet ígérni senki sem akar, köteles s
nyomban a kiküáltási ár százaléka szerint megállapí-
tott bánatpénzt az általa ígert ár ugyanannyi száza-
lékáig kiegészíteni.

Léva, 1914. évi május hó 27 napján. Pogány s.
k. ár. járásbíró.

A kiadmány hitelül:

Dodek

kir. tkvvezető.

A levai kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság.

2077/1914. tkvi szám.

Árverési hirdetmény.

Paskusz Mór végrehajtatónak, Pólya Zsigmond és
neje Kotasz Lídia végrehajtást szenvetők ellen indí-
tott végrehajtási ügyében a telekkönyvi hatóság a
végrehajtási árverést 106 korona 28 fillér tökekötve-
telés és járuléka behajtása végett a levai kir.
járásbírósg területén Garamszentgyörgy községben
fekvő és a garamszentgyörgyi 561 sztykvbán A I. 1
sor 74 hrsz. 69 6. i. számú ház udvar és kert ingat-
lanokra 809 korona kiküáltási árban elrendelte.

Az árverést 1914. évi augusztus 3 napján delelőtt
10 óraker Garamszentgyörgy község hasznal fogjak
megtartani.

Az árverés alá kerülő ingatlan a kiküáltási ár
kétharmadánál alacsonyabb áron nem adható el.

Az árverési szándékozók kötelesek bánatpénzül
a kiküáltási ár 10%-át készpénzben vagy az 1881.
évi LX. t. c. 42. §-ában meghatározott artolyammal
számított óvadékképes értékpapirban a kiküldöttnél
letenni vagy a bánatpénznek előleges bírói letébe
helyezéséről kiállított letéti elismervényt; a kiküldött-
nek átadni és az árverési feltételeket aláírni.

Az aki az ingatlanért a kiküáltási árnál magasabb
ígéretet tett, ha többet ígérni senki sem akar, köteles
nyomban a kiküáltási ár százaléka szerint megállapí-
tott bánatpénzt az általa ígert ár ugyanannyi száza-
lékáig kiegészíteni.

Léva, 1914. évi május hó 3.-án Pogány s. k.
kir. járásbíró.

A kiadmány hitelül:

Dodek

kir. tkvvezető.

Két asztalos segéd **azonnal felvétetik**
állandó épületmunkára **WEISZ JÓZSEF** asztalosmesternél. Ujbánya.

== Kölsönkönyvtár ==
NYITRAI és TÁRSA R. T.

könyvkereskedésében **LÉVÁN.**
Előfizetés bármely nap kezdhető.

Eladó zongora.

Egy jó karban levő zongora
elköltözés miatt, azonnal eladó.

Bővebbet: **CSEPCSEK JÁNOS,**
UJBÁNYA (Barsm.)

Eladó ház és telkek.

Kálnai u. 15. sz. ház; Percz utcában
8 háztelk és a Kereszthegyen 1/2 hold

6 éves oltvány szülő eladó.
Bővebbet: Kálnai u. 15. alatt.

Hóditó körutra indul az új kőbányai sörfőzde:

FŐVÁROSI SÖRFŐZŐ R. T.
KÖBÁNYÁN

MIELŐTT KÉVEKÖTELEKBEN

beálló szükségletét fedezné
hivja fel ajánlattételre

KERN TESTVÉREK

fűszer-, gyarmatáru- és vasnagykereskedését

Alapított 1881. **LÉVA** Telefon szám 14.

Pigler

Ruhákat fest és tisztít

Gallérokat vasal

Léva

Szepessy-utca

Berson *Summivarek a legjobb*

Császárfürdő. Budapesten. Nyári és téli gyógyhely a magyar irtalmasrend tulajdona. Elsőrangú Kénes hévízü gyógyfürdő; modern berendezésű gőzfürdő, kényelmes iszapfürdők, iszapborogatások, uszodák, külön hőigyek és urak részére, Török-, kő- és márványfürdők: hőlég-, szénsavas- és villamosvízfürdők. A fürdők kitűnő eredménnyel használatnak főleg csuzos bántalmaknál és idegbajok ellen ivó-kúra és légzőszervek hurutos eseteiben a testi pangásoknál 200 kényelmes lakószoba. Szolid kezelés, jutányos árak: Gyógy és zenedij nincs. Prospektust ingyen és bérmentve küld.

Az igazgatóság.

Ház eladás.

Léván, Bati-utca 24. számú ház eladó.

Bővebbet ott a házban.

RIBIZKE és CSERESNYE

Szép nagyszemű ribizli kiloja 30 fill.
Fekete cseresznye kiloja 60 filléért.

Megrendelhető: Postahivatalnál
Kiskereskényben (Hontmegye.)
5 kilós posta-kosár saját
költségárban számítatik.

Eladó birtok.

Nógrádmegyében 1160 hold. —
Ipolyvölgyében 175 hold. —
Szécsényi járásban 236 hold. —
Bővebbet HALÁSZ vendéglősnél LÉVA.
Ugyanott pálinka főző űst
megvételeire kerestetik.

TANONCZ KERESTETIK.

Jó házból való fiú fizetéssel
— tanulónak felvétetik —

STEINER ERNŐ

üveg és porcellán üzlete

L É V A.

Koksz és szén

szükségletét kérem nálam rendelni.

Szalon szén m/m 380 koksz
480 fillér házhoz szállítva

SPITZ ARMIN

szállító

Honvéd-utca 8. (saját ház.)

Igyék naponta 1—2 palack
Szent István
dupla maláta sört,
mert ez a legelső, a valódi!!

A sörparban korszakot alkotó a

Kőbányai Polgári Sörfözde

ezen világhírű söre, melyet ma minden országban utánoznak. Nemcsak a legélvezetesebb üdítő ital, de csodálatos gyógyhatása is van idegesség, étvágyhiány, vérszegénység, álmatlanság, tüdő és gyomorbajoknál. Igen ajánlható lábbadozó betegeknek és szoptató nőknek is.

Ajánlják: Dr. Korányi, Dr. Ángyán, Dr. Herczel tanár urak Budapesten, Glax tanár ur Abáziában és számos más szaktekintély.

LÉVAI főraktár:

Telephon szám 61. Szenessy, Tonhaiser és Tsa. cégénél.

Kapható minden jobb kávéházban, fűszer és csemegeüzletben.

KNAPP DÁVID

mezőgazdasági és varrógépek nagy raktára

Telefon szám: 33.

L é v á n.

Telefon szám: 33.

Piactéren, nagy kiterjedésű gépraktárom céljára épült házamban nagy választéku állandó gépkiallitás van berendezve.

Hazai gyártmányu gépek:

Ganz-féle motorok minden nagyságban, Hofherr és Schrantz gőzcseplő készletek, eredeti Melichár-féle vetőgépek, Bächer-féle ekék és talajművelő eszközök, valamint minden e szakba végő gépek és géprészek. Világhírű RAPID láncoskutak.

Legjobb minőségű takarmánykamrák elkészítése és felállítása jutányos árakban.

„CLUB“ cigarettapapíros

csak az itten látható
jelvényekkel valódi.

Minden könyvecske 100 lap.

!! Utánzatoktól óvakodjunk !!

Nyomatott Nyitrai és Társa r. t. gyorsajtóján Léván,

